

Curtea Supremă de Justiție**DECIZIE****25 iulie 2017**

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

Judecători – Iurie Bejenaru, Oleg Sternioală, Tamara Chișca-Doneva, Luiza Gafton,

a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de avocatul Holban Radu în numele inculpaților Motelica Vladimir și Motelica Gheorghe, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 14 decembrie 2016, în cauza penală în privința lui

Motelica Vladimir XXX, născut la XXX, originar și domiciliat în or. XXX, str. XXX, ap. XXX

Motelica Gheorghe XXX, născut la XXX, originar și domiciliat în or. XXX, str. XXX, ap. XXX.

Termenul de examinare a cauzei:

- 1. 31.05.2013 – 21.11.2013 (prima instanță);**
- 2. 10.12.2013 – 05.03.2014**
26.09.2014 – 30.09.2015
28.07.2016 – 14.12.2016 (instanța de apel);
- 3. 20.05.2014 – 22.07.2014**
22.12.2015 – 24.05.2016
01.03.2017 – 25.07.2017 (instanța de recurs).

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Fălești din 21 noiembrie 2013, Motelica Vladimir și Motelica Gheorghe au fost recunoscuți vinovați și condamnați în baza art. 164 alin. (2) lit. b), c), e) Cod penal, după cum urmează:

- Motelica V. la 5 (cinci) ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, în temeiul art. 90 Cod penal, pe un termen de probă de 4 ani;

- Motelica Gh. la 4 (patru) ani și o lună închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, în temeiul art. 90 Cod penal, pe un termen de probă de 2 ani.

S-a dispus admiterea parțială a acțiunilor civile înaintate de reprezentanții legali ai părților vătămate Manoli Maxim și Franchevici Igor, cu încasarea de la fiecare inculpat a câte 5000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, în beneficiul fiecărei părți vătămate. În rest, acțiunile civile au fost respinse.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că Motelica Vladimir, la 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, cu automobilul personal de model „Audi 100” cu n/î C HY 746, s-a deplasat la domiciliul minorului Pușcuță Vasile, născut la XXX, situat în or.

XXX, str. XXX, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, profitând de vârsta fragedă a minorului și de imposibilitatea de a opune rezistență, prin constrângere psihică a urcat minorul Pușcuță V. în automobilul său, pe bancheta din spate, apoi s-au deplasat la barul „Tandem” situat în or. XXX, str. XXX, de unde împreună cu fiul său Motelica Gheorghe, născut la XXX, în vederea continuării acțiunilor sale ilegale, având intenția de a răpi persoana, cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, cu automobilul personal de model „Audi 100” cu n/î C HY 746, s-au deplasat prin or. XXX la domiciliul minorilor: Șoldan Dumitru, născut la XXX, locuitor al or. XXX, str. XXX; Manoli Maxim, născut la XXX, situat în or. XXX, str. XXX; Cușnir Iurie, născut la XXX, situat în or. XXX, str. XXX, ap. XXX; Franchevici Igor, născut la XXX, situat în or. XXX, str. XXX; Dahis Dumitru, născut la XXX; Dahis Ion, născut la XXX, situat în or. XXX, str. XXX și Roman Constantin, născut la XXX, situat în or. XXX, str. XXX, despre care cunoștea cu certitudine că nu au vârsta de 18 ani, profitând de vârsta fragedă a acestora și imposibilitatea de a opune rezistență, prin constrângere psihică, iar în cazul lui Manoli Maxim prin înșelăciune, suspectând că aceștia au participat la comiterea unei sustrageri, i-au urcat în automobil, transportându-i în localul barului „Tandem”, ce-i aparține lui Motelica Vladimir.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Holban Radu în numele inculpaților, care a solicitat casarea acestora, cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare a ultimilor.

În cererea depusă apelantul a invocat următoarele:

- prima instanță nu a dat probelor apreciere corespunzătoare, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală;
- fapta constatată de prima instanță nu corespunde probelor din dosar;
- nu au fost întrunite elementele infracțiunii incriminate inculpaților, și anume nu a fost constatat faptul răpirii prin înșelăciune și constrângere psihică.

Apelantul a menționat că părțile vătămate se cunoștea bine cu inculpații, au urcat benevol în automobil, fără a fi constrânși psihic, ulterior deplasându-se prin locuri publice pe timp de zi.

Totodată, apelantul a indicat că instanța de fond a depășit limitele învinuirii formulate în rechizitoriu, reținând în sarcina inculpaților acțiunile de *reținere* și/sau *privare de libertate*, deoarece în sentință s-a indicat că capturarea părților vătămate nu a avut loc. În același context, apelantul a indicat că instanța de fond, din oficiu, a conchis că „*constrângerea psihică*” din partea inculpaților în privința părților vătămate a constat în aceea că consimțământul lor a fost viciat prin faptul că ei sunt minori, că majoritatea părților vătămate îl cunoștea pe Motelica G. ca pe un băiat bun și nu aveau frică de el, ce i-a determinat să accepte deplasarea la bar. În opinia apelantului, circumstanțele invocate de instanță nu constituie elemente ale constrângerii (violenței) psihice.

Astfel, apelantul consideră că instanța de fond nu a fost în drept să facă din oficiu concluziile sus-indicate, în situația în care partea acuzării nu a indicat în actul de învinuire, în mod expres și în conformitate cu art. 6 alin. (3) lit. a) CEDO și art. 281 alin. (2), art. 296 alin. (2) Cod de procedură penală, în ce au constat acțiunile de „*înșelăciune*” și de „*constrângere psihică*”, incriminate inculpaților.

Suplimentar, apelantul a indicat că la 23.11.2012, în jurul orei 15:00, nu a existat faptul deplasării inculpatului Motelica V. la domiciliul minorului Pușcuță V. și al transportării lui la barul „Tandem”, după cum s-a indicat în actul de învinuire și s-a reținut în sentință, deoarece în ședință de judecată s-a stabilit cu certitudine că inculpatul Motelica V. s-a

deplasat la domiciliul minorului la 23.11.2012 în jurul orelor 9:30 – 10:30, fapt confirmat prin declarațiile inculpatului Motelica V., ale părții vătămate Pușcuță V. și ale martorului Cebanu V.

Apelantul a considerat că inculpatul Motelica V. nu s-a deplasat la domiciliul acestuia cu intenția de a-l răpi în scopul de a-și recupera prejudiciul material cauzat printr-o infracțiune de sustragere, după cum s-a incriminat în rechizitoriu și s-a reținut în sentință. De asemenea, apelantul consideră că inculpatul Motelica V. nu l-a constrâns psihic pe minorul Pușcuță V. și nu a existat faptul că inculpatul Motelica V. să-l fi urcat pe minorul Pușcuță V. în automobil, care la fel a fost indicat în rechizitoriu și constatat în sentință, în consecință considerând că la data de 23.11.2012, în jurul orei 15:00, nu a existat faptul deplasării inculpatului Motelica V. la domiciliul lui Pușcuță V. În contextul dat, apelantul a invocat că inculpatul Motelica V. s-a deplasat la domiciliul lui Pușcuță V. pe 23.11.2012, în jurul orelor 9:30 – 10:30, fără a avea intenția de a-l răpi, adică de a-l captura și de a-l transporta contrar voinței sale la barul „Tandem” pentru a-l priva de libertate, cu scopul de a-și recupera prejudiciul material cauzat printr-o infracțiune de sustragere, astfel minorul Pușcuță V. nu a fost capturat și privat de libertate.

Apelantul a indicat că Motelica V., care avea statut de victimă în urma unei infracțiuni de sustragere, la solicitarea șefului de post Ceban V., fiind conștient de faptul că nu comite nimic ilegal și că organul de poliție este sesizat oficial, s-a deplasat cu automobilul liber, deschis și benevol împreună cu Pușcuță V. la barul „Tandem”, ca să-l aștepte pe sectorist pentru a cerceta cazul. Această situație a fost constatată și în ședința de judecată, și anume că Pușcuță V., la fel în mod liber și benevol, în jurul orei 15:00, s-a deplasat cu inculpații la domiciliile persoanelor la care dânsul a indicat ca fiind implicate în săvârșirea unor infracțiuni de sustragere.

În același context, faptul că această deplasare a fost benevolă și liberă, fără careva forțare și privare de libertate, rezultă atât din declarațiile lui Pușcuță V., cât și din cele date în ședință de judecată de celelalte părți vătămate: Șoldan D., Cușnir I., Roman C., Dahis I. și Dahis D., din care se deduce că acesta se simțea și circula liber, se deplasa liber în automobil, ieșea și se întorcea liber în el, în consecință fiind cert că inculpații nu au capturat și nu au urcat pe nimeni în automobil, prin înșelăciune și constrângere fizică.

Apelantul a menționat că instanța nu a indicat în ce anume a constat profitarea inculpaților de vârsta fragedă și imposibilitatea de a opune rezistență a minorilor, în raport cu fiecare din ei și cu circumstanțele particulare referitoare la fiecare, inclusiv vârsta, precum și care sunt probele care dovedesc aceste fapte. Astfel, apelantul indică că inculpații, în ședință de judecată, au declarat că nu au cunoscut la data de 23.11.2012 că partea vătămată Șoldan D. nu are vârsta de 18 ani, menționând că nu l-au cunoscut pe acesta pînă la cazul dat, reieșind din faptul că el lucra la salonul de internet care activează în regim non-stop și munca minorilor nu este admisă, în consecință considerând că este adult. La rândul său, partea acuzării nu a prezentat careva probe care ar demonstra cu certitudine că inculpații cunoșteau că Șoldan D. nu avea împlinită vârsta de 18 ani.

Apelantul indică că la 23.11.2012 nu a existat faptul deplasării inculpaților la domiciliul lui Șoldan D., pe adresa or. XXX, str. XXX, iar însăși prin actul de învinuire s-a incriminat deplasarea la salonul internet situat pe str. XXX din or. XXX, dar nu la domiciliul lui D. Șoldan pe XXX, or. XXX.

Apelantul a menționat că în învinuirea formulată nu s-a indicat absolut nimic despre „reținerea” și/sau „privarea de libertate” a părților vătămate de către inculpați, iar potrivit art.

24 alin. (2) și art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de judecată nu este organ de urmărire penală și nu se manifestă în favoarea acuzării, judecarea cauzei urmând a fi efectuată strict în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 05 martie 2014, apelul declarat a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a indicat că vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunilor incriminate a fost confirmată pe deplin prin probele acumulate în cadrul urmăririi penale și examinate în cadrul cercetării judecătorești.

Instanța de apel a reținut că totalitatea probelor administrate pe caz confirmă vinovăția inculpaților și totalmente combate argumentele apelantului, de către prima instanță acțiunile inculpaților fiind corect încadrate în baza art. 164 alin. (2) lit. b), c), e) Cod penal, cu semnele calificative: răpirea unei persoane, săvârșită de două persoane asupra mai multor persoane, cu bună știință asupra unui minor.

Astfel, instanța de apel a reținut că inculpații, luând părțile vătămate, fără acordul părinților, pentru a-i deplasa în barul „Tandem” cu scopul de a ajuta colaboratorii de poliție, au avut intenția directă de a-i răpi, răpirea acestora fiind ușor realizată, fără a recurge la capturare, deoarece victimele se deplasau în direcția barului “Tandem” în mod aparent benevol.

În particular, instanța de apel a menționat că nu putea fi reținut argumentul invocat de inculpați, precum că ei au acționat în mod deschis când au mers și i-au luat pe toți minorii, deoarece au anunțat autoritățile despre furtul în care îi considerau implicați pe ultimii. Acțiunea inculpaților a fost legată de scopul lor de a ajuta colaboratorii de poliție în exercitarea atribuțiilor de serviciu, exercitând un drept presupus în mod arbitrar, ca în final să aibă posibilitate de a recupera prejudiciul cauzat prin infracțiune. Deci, scopul inculpaților în cazul dat nu ținea de „interesul material” imputat, care în consecință nu și-a găsit confirmare în cadrul cercetării judecătorești, motiv din care, în opinia instanței de apel, prima instanța întemeiat exclus acest semn calificativ din învinuirea adusă inculpaților. Instanța de apel a considerat că acțiunile inculpaților aveau caracter ascuns, ce s-a manifestat prin omisiunea de apelare a reprezentanților legali ai minorilor, în cauză notificarea adresată către organul de poliție nefiind aptă de a îndreptăți acțiunile inculpaților. În același context, instanța de apel a considerat că întâlnirea inculpatului Motelica V. cu colaboratorul de poliție, în timp ce se deplasa spre bar împreună cu Pușcuță V., la fel nu legitima acțiunile acestuia.

Astfel instanța de apel a considerat că reținerea părților vătămate în urma notificării autorității competente despre săvârșirea unei crime, în urma căreia ultima nu a reacționat, nu servea drept temei pentru înlăturarea răspunderii penale.

5. Hotărârile judecătorești au fost atacate cu recurs ordinar de către avocat în numele inculpaților, care a solicitat casarea acestora, cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare în privința ultimilor, invocând următoarele motive:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și a admis erori grave de fapt;
- în acțiunile inculpaților nu sunt întrunite elementele infracțiunii incriminate.

În particular, recurentul a invocat argumente similare celor din cererea de apel, și anume că instanțele ierarhic inferioare nu au apreciat probele potrivit prevederilor art. 101 Cod de procedură penală.

Recurentul a considerat că învinuirea înaintată inculpaților este abstractă în partea ce ține de faptul că toate părțile vătămate au fost urcate de inculpați în automobilul inculpatului

Motelica V., prin înșelăciune și constrângere psihică, în aceasta nefiind indicat în ce a constat „înșelăciunea” și „constrângerea psihică”, ținând cont de faptul noțiunile date se exclud reciproc. În contextul dat, recurentul a reiterat că actul de învinuire este divergent, neclar și contrar prevederilor art. art. 6 § (3) lit. a) CEDO, 281 alin. (2), 296 alin. (2) Cod de procedură penală. În același context, recurentul a indicat că nu a existat faptul deplasării inculpaților la domiciliul lui D. Șoldan, pe adresa or. XXX, str. XXX, pe data de 23.11.2012, deoarece acesta nu a fost indicat în rechizitoriu, chestiune care a fost invocată în apel, însă asupra căreia instanța de apel nu s-a pronunțat. Suplimentar, recurentul a indicat că prin învinuirea formulată inculpaților în rechizitoriu nu le-a fost incriminat „abuzul de încredere” ca metodă de comitere a infracțiunii și prin ce s-au manifestat acțiunile de „înșelăciune” și de „constrângere psihică”, incriminate inculpaților, iar instanța de fond și de apel nu au fost în drept să facă din oficiu asemenea concluzii, situație ce atestă depășirea limitelor învinuirii formulate.

Recurentul a considerat că fapta reținută de instanțe în sarcina inculpaților nu conține elementul obligatoriu al componentei infracțiunii de răpire a persoanei – latura obiectivă, adică nu conține nimic referitor la faptul că părțile vătămate ar fi fost capturate, că ar fi fost reținute și/sau private de libertate, fiind de menționat că instanțele de fond și apel au conchis că capturarea părților vătămate nu a avut loc.

Totodată, recurentul a indicat că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra argumentelor, potrivit cărora prima instanță nu a indicat în sentință în ce anume a constat profitarea inculpaților de vârsta fragedă și imposibilitatea de a opune rezistență de către părțile vătămate, în raport cu fiecare din ele și cu circumstanțele particulare referitoare la fiecare, inclusiv vârsta, precum și care sunt probele care dovedesc aceste fapte, totodată partea acuzării neprezentând probe care ar demonstra cu certitudine că inculpații cunoșteau că Șoldan D. nu are împlinită vârsta de 18 ani.

Recurentul a menționat că instanța de apel, în concluziile sale privitoare la existența faptului infracțiunii de răpire în acțiunile inculpaților și a vinovăției acestora, a invocat că infracțiunea de răpire se consideră consumată din momentul reținerii persoanei, însă în fapta reținută de instanță în sentință, care a fost menținută prin decizia instanței de apel, nu a fost indicat nimic cu referire la „reținerea” și/sau „privare de libertate” a persoanelor recunoscute de organul de urmărire penală în calitate de părți vătămate.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 22 iulie 2014, a fost admis recursul declarat de avocat, casată total decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

6.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de recurs a menționat că deși acțiunile inculpaților au fost încadrate de prima instanță în baza art. 164 alin. (2) lit. b), c), e), f) Cod penal, ca: „*răpirea unei persoane, săvârșită de două sau mai multe persoane, asupra a două sau mai multe persoane, cu bună știință asupra unui minor, din interes material*”, potrivit părții descriptive a sentinței instanța nu a judecat fondul cauzei în raport cu circumstanțele invocate în rechizitoriu, pe fiecare episod în parte, cu indicarea locului, timpului, modului săvârșirii faptelor, formei și gradului de vinovăție a fiecărui inculpat, motivelor și consecințelor infracțiunii, *precum și* a depășit limita învinuirii formulate, deoarece în descriptivul sentinței s-a referit la diverse acțiuni ale inculpaților, neconstatate inițial și neregăsite în rechizitoriu.

Instanța de recurs a conchis prima instanță a ignorat faptul că în rechizitoriu nu este indicat și nici constatat de organul de urmărire penală care este esența acțiunilor „*prin*

înșelăciune și constrângere psihică", care ar fi acțiunile infracționale concrete ale inculpaților, în special a lui Motelica G. în raport cu elementele infracțiunii prevăzute la art. 164 alin. (2) lit. b), c), e), f) Cod penal, cât și cu cele reflectate în doctrina dreptului penal, potrivit căreia răpirea unei persoane presupune: **1)** capturarea victimei; **2)** luarea și deplasarea ei de la locul acesteia permanent sau provizoriu și **3)** reținerea persoanei cu privarea de libertate împotriva voinței sau neluarea în seamă a voinței acesteia.

Instanța a omis să se expună asupra faptului că, fiecare episod din rechizitoriu se finisează cu constatarea: *„transportat în localul barului”*. Însă, în actul de învinuire lipsește cu desăvârșire descrierea și incriminarea inculpaților a eventualelor evenimente și fapte derulate ulterior în respectivul bar, locul amplasării și caracteristicile acestui local. Astfel, nu este clar în ce circumstanțe concrete, în viziunea acușării, a derulat și s-a consumat infracțiunea de răpire de persoane, imputată inculpaților.

Totodată, instanța de recurs a menționat că instanța de apel nu a apreciat în niciun fel declarațiile martorilor oculari ai transportării părților vătămate către bar și a evenimentelor care au avut loc, cum ar fi cele ale colaboratorilor de poliție Ceban V., Condrat L., Catlabuga R., Călin V., ale colaboratorilor ÎS „Serviciul Pază”, care activau în timpul respectiv pe teritoriul pieții unde este amplasat barul în cauză, Bulgac I., și Deaciuc M., ale vânzătoarei acestui bar Savciuc A.

Instanța nu a apreciat aceste probe în coroborare și în raport cu argumentele apărării că răpirea unei persoane este incompatibilă cu acțiuni de deplasare a acesteia în mod deschis și cu înștiințarea prealabilă a colaboratorilor de poliție și a martorilor oculari despre acțiunile întreprinse.

Totodată, instanța de recurs a stabilit că prima instanță a constatat în mod divergent că: *“având intenția de a răpi persoana cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, scopul inculpaților în cazul dat nu ține de „interesul material” imputat, care nu și-a găsit suport probatoriu în cadrul cercetării judecătorești... , cu scop de a ajuta colaboratorii de poliție... , au avut intenție directă de a-i răpi... , fără a recurge la capturare... , acțiunile inculpaților au caracter ascuns... , apelul către organul de poliție nu îndreptățește acțiunile inculpaților... întâlnirea cu colaboratorul de poliție în timp ce se deplasa spre bar nu legitimează acțiunile... , reținerea persoanelor în urma anunțului despre săvârșirea unei crime către autoritatea competentă, care nu a reacționat prompt, nu servește drept temei de înlăturare a răspunderii penale”,* totodată constatând că: *„în acțiunile inculpaților sunt prezente semnele caracteristice samavolniciei...”*, condamându-i pe inculpați, în mod contradictoriu, pentru săvârșirea altei infracțiuni - de răpire a unei persoane.

Astfel, instanța de recurs a conchis că instanța de apel nu a judecat apelul declarat în condițiile legii, deoarece nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 30 septembrie 2015 a fost admis apelul declarat, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpații Motelica Vladimir și Motelica Gheorghe au fost achitați de sub învinuirea adusă în baza art. 164 alin. (2) lit. b), c), e), f) Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

7.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a statuat că instanța de fond nu a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și nu a dat apreciere probelor din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar tuturor în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, în consecință considerând

că nu a judecat fondul cauzei în condițiile legii și a adoptat o sentință care nu cuprinde motivele legale pe care se întemeiază soluția, depășind limitele învinuirii formulate inculpaților și eronat ajungând la concluzia privind constatarea vinovăției inculpaților în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. b), c), e) Cod penal.

Instanța de apel a constatat că în cadrul judecării cauzei nu au fost aduse probe care ar demonstra că în acțiunile inculpaților se conțin elementele infracțiunii incriminate acestora.

Totalitatea probelor administrate și cercetate, în opinia instanței de apel, nu confirmă temeinicia învinuirii aduse inculpaților, nefiind prezente pe cauză suficiente probe pertinente, concludente și utile, care pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare potrivit acuzații aduse inculpaților, iar concluzia instanței de fond privind vinovăția inculpaților în săvârșirea faptei incriminate prin actul de învinuire nu se confirmă prin probele administrate.

Astfel, instanța de apel a reținut că Motelica Vladimir, prin ordonanța procurorului din 29.04.2013 a fost pus sub învinuire pentru faptul că la data de 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, cu automobilul personal de model "Audi 100" cu n/î CHY 746 s-a deplasat la domiciliul minorului Pușcuță Vasile, a.n. XXX, situat în or. XXX, str. XXX, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, profitând de vârsta fragedă a minorului și imposibilitatea de a opune rezistență, prin înșelăciune și constrângere psihică a urcat minorul Pușcuță Vasile în automobilul său pe bancheta din spate, apoi s-au deplasat la barul „Tandem” situat în or. XXX, str. XXX, de unde împreună cu fiul său Motelica Gheorghe, a.n. XXX, în vederea continuării acțiunilor sale ilegale s-au deplasat cu automobilul prin or. XXX, pentru a identifica și transporta alte persoane pe care le suspecta ca participante la comiterea infracțiunii de sustragere la barul „Tandem”, ulterior transportându-l pe Pușcuță Vasile în localul barului „Tandem” ce-i aparține.

Tot el, la 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, împreună cu fiul său Motelica Gheorghe, a.n. XXX, cu automobilul personal de model „Audi 100” cu n/î CHY 746, s-a deplasat la sediul salonului de internet situat pe str. XXX în or. XXX, unde era la acel moment minorul Șoldan Dumitru, a.n. XXX, locuitor al or. XXX, str. XXX, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorului și imposibilitatea de a opune rezistență, prin înșelăciune și constrângere psihică, suspectând că a participat la comiterea unei sustrageri, a urcat minorul Șoldan Dumitru în automobilul său pe bancheta din spate și în vederea continuării acțiunilor sale ilegale s-au deplasat cu automobilul prin or. XXX, pentru a identifica și transporta alte persoane pe care le suspecta ca participante la comiterea infracțiunii de sustragere, la barul „Tandem”, ulterior transportându-l pe Șoldan Dumitru în localul barului „Tandem” ce-i aparține.

Tot el, la 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, împreună cu fiul Motelica Gheorghe, a.n. XXX, cu automobilul personal de model „Audi 100” cu n/î CHY 746 s-a deplasat la domiciliul minorului Manoli Maxim, a.n. XXX, situat în or. XXX, str. XXX, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorului și imposibilitatea de a opune rezistență, suspectând că a participat la comiterea unei sustrageri, prin înșelăciune și constrângere psihică a urcat minorul Manoli Maxim în automobilul său pe bancheta din spate și în vederea continuării acțiunilor sale ilegale s-au deplasat cu automobilul prin or. XXX, pentru a identifica și transporta alte persoane pe care le suspecta ca participante la comiterea infracțiunii de sustragere, la barul

„Tandem”, ulterior transportându-l pe Manoli Maxim în localul barului „Tandem” ce-i aparține.

Tot el, la 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, împreună cu fiul Motelica Gheorghe, a.n. XXX, cu automobilul personal de model "Audi 100" cu n/î CHY 746 s-a deplasat la domiciliul minorului Cușnir Iurie, a.n. XXX, situat în or. XXX, str. XXX, ap. XXX, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorului și imposibilitatea de a opune rezistență, prin înșelăciune și constrângere psihică, suspectând că a participat la comiterea unei sustrageri, a urcat minorul Cușnir Iurie în automobilul său pe bancheta din spate și în vederea continuării acțiunilor sale ilegale s-au deplasat cu automobilul prin or. XXX, pentru a identifica și transporta alte persoane pe care le suspecta ca participante la comiterea infracțiunii de sustragere, la barul „Tandem”, ulterior transportându-l pe Cușnir Iurie în localul barului „Tandem” ce-i aparține.

Tot el, la 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, împreună cu fiul Motelica Gheorghe, a.n. XXX, cu automobilul personal de model „Audi 100” cu n/î CHY 746 s-a deplasat la domiciliul minorului Franchevici Igor, a.n. XXX, situat în or. XXX, str. XXX, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorului și imposibilitatea de a opune rezistență, prin înșelăciune și constrângere psihică, suspectând că a participat la comiterea unei sustrageri, de lângă poarta gospodăriei unde locuiește, a urcat minorul Franchevici Igor în portbagajul automobilului său și în vederea continuării acțiunilor sale ilegale s-au deplasat cu automobilul prin or. XXX, pentru a identifica și transporta alte persoane pe care le suspecta ca participante la comiterea infracțiunii de sustragere, la barul „Tandem”, ulterior transportându-l pe Cușnir Iurie în localul barului „Tandem” ce-i aparține.

Tot el, la 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, împreună cu fiul Motelica Gheorghe, a.n. XXX, cu automobilul personal de model „Audi 100” cu n/î CHY 746 s-a deplasat la domiciliul fraților Dahis Dumitru, a.n. 17.02.2001 și Dahis Ivan, a.n. XXX, situat în or. XXX, str. XXX, despre care cunoștea cu certitudine că nu au vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorilor și imposibilitatea de a opune rezistență, prin înșelăciune și constrângere psihică, suspectând că au participat la comiterea unei sustrageri, din apropierea gospodăriei lor a urcat minorii Dahis Dumitru și Dahis Ivan în portbagajul automobilului său și în vederea continuării acțiunilor sale ilegale s-au deplasat cu automobilul prin or. XXX, pentru a identifica și transporta alte persoane pe care le suspecta ca participante la comiterea infracțiunii de sustragere, la barul „Tandem”, ulterior transportându-i pe minorii Dahis Dumitru și Dahis Ivan în localul barului „Tandem” ce-i aparține.

Tot el, la 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, împreună cu fiul Motelica Gheorghe, a.n. XXX, cu automobilul personal de model "Audi 100" cu n/î CHY 746 s-a deplasat la domiciliul minorului Roman Constantin, a.n. XXX, situat în or. XXX str. XXX, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorului și imposibilitatea de a opune rezistență, prin înșelăciune și constrângere psihică, suspectând că a participat la comiterea unei sustrageri, de la domiciliu a urcat minorul Roman Constantin în portbagajul automobilului său și l-a transportat în localul barului „Tandem” ce-i aparține.

Astfel lui Motelica Vladimir i-a fost adusă învinuirea în baza art. 164 alin. (2) lit. b), c), e), f) Cod penal, cu semnele calificative: *"răpirea unei persoane, săvârșită de două sau mai multe persoane, asupra a două sau mai multe persoane, cu bună știință asupra unui minor, din interes material"*.

Instanța de apel a constatat că Motelica Gheorghe, prin ordonanța procurorului din 29.04.2013 a fost pus sub învinuire în baza faptului că, la data de 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, împreună cu Motelica Vladimir, a.n. XXX, locuitor al or. XXX, str. XXX, ap. XXX, care era la volanul automobilului de model "Audi 100" cu n/î CHY 746, s-a deplasat la sediul salonului de internet situat pe str. XXX în or. XXX, unde era la acel moment minorul Șoldan Dumitru, a.n. XXX, locuitor al or. XXX, str. XXX, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorului și imposibilitatea de a opune rezistență, prin înșelăciune și constrângere psihică, suspectând că a participat la comiterea unei sustrageri, a urcat minorul Șoldan Dumitru în automobilul tatălui său pe bancheta din spate și în vederea continuării acțiunilor sale ilegale s-au deplasat cu automobilul prin or. XXX, pentru a identifica și transporta alte persoane pe care le suspecta ca participante la comiterea infracțiunii de sustragere, la barul „Tandem”, ulterior transportându-l pe Șoldan Dumitru în localul barului „Tandem” ce-i aparține lui Motelica Vladimir.

Tot el, la 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, împreună cu Motelica Vladimir, a.n. XXX, locuitor al or. XXX, str. XXX, ap. XXX, care era la volanul automobilului de model „Audi 100” cu n/î CHY 746, s-a deplasat la domiciliul minorului Manoli Maxim, a.n. XXX, situat în or. XXX, str. XXX, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorului și imposibilitatea de a opune rezistență, suspectând că a participat la comiterea unei sustrageri, prin înșelăciune și constrângere psihică a urcat minorul Manoli Maxim în automobilul tatălui său pe bancheta din spate și în vederea continuării acțiunilor sale ilegale s-au deplasat cu automobilul prin or. XXX, pentru a identifica și transporta alte persoane pe care le suspecta ca participante la comiterea infracțiunii de sustragere, la barul „Tandem”, ulterior transportându-l pe Manoli Maxim în localul barului „Tandem” ce-i aparține lui Motelica Vladimir.

Tot el, la 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, împreună cu Motelica Vladimir, a.n. XXX, locuitor al or. XXX, str. XXX, ap. XXX, care era la volanul automobilului de model "Audi 100" cu n/î CHY 746, s-a deplasat la domiciliul minorului Cușnir Iurie, a.n. XXX, situat în or. XXX, str. XXX, ap. XXX, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorului și imposibilitatea de a opune rezistență, prin înșelăciune și constrângere psihică, suspectând că a participat la comiterea unei sustrageri, a urcat minorul Cușnir Iurie în automobilul tatălui său pe bancheta din spate și în vederea continuării acțiunilor sale ilegale s-au deplasat cu automobilul prin or. XXX, pentru a identifica și transporta alte persoane pe care le suspecta ca participante la comiterea infracțiunii de sustragere, la barul „Tandem”, ulterior transportându-l pe Cușnir Iurie în localul barului „Tandem” ce-i aparține lui Motelica Vladimir.

Tot el, la 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, împreună

cu Motelica Vladimir, a.n. XXX, locuitor al or. XXX, str. XXX, ap. XXX, care era la volanul automobilului de model "Audi 100" cu n/î CHY 746, s-a deplasat la domiciliul minorului Franchevici Igor, a.n. XXX, situat în or. XXX, str. XXX, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorului și imposibilitatea de a opune rezistență, prin înșelăciune și constrângere psihică, suspectând că a participat la comiterea unei sustrageri, de lângă poarta gospodăriei, a urcat minorul Franchevici Igor în portbagajul automobilului tatălui și în vederea continuării acțiunilor sale ilegale s-au deplasat cu automobilul prin or. XXX, pentru a identifica și transporta alte persoane pe care le suspecta ca participante la comiterea infracțiunii de sustragere, la barul „Tandem”, ulterior transportându-l pe Cușnir Iurie în localul barului „Tandem” ce-i aparține lui Motelica Vladimir.

Tot el, la 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, împreună cu Motelica Vladimir, a.n. XXX, locuitor al or. XXX, str. XXX, ap. XXX, care era la volanul automobilului de model Audi 100" cu n/î CHY 746, s-a deplasat la domiciliul fraților Dahis Dumitru, a.n. 17.02.2001 și Dahis Ivan, a.n. XXX, situat în or. XXX, str. XXX, despre care cunoștea cu certitudine că nu au vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorilor și imposibilitatea de a opune rezistență, prin înșelăciune și constrângere psihică, suspectând că au participat la comiterea unei sustrageri, din apropierea gospodăriei lor a urcat minorii Dahis Dumitru și Dahis Ivan în portbagajul automobilului tatălui său și în vederea continuării acțiunilor sale ilegale s-au deplasat cu automobilul prin or. XXX, pentru a identifica și transporta alte persoane pe care le suspecta ca participante la comiterea infracțiunii de sustragere, la barul „Tandem”, ulterior transportându-i pe minorii Dahis Dumitru și Dahis Ivan în localul barului „Tandem” ce-i aparține lui Motelica Vladimir.

Tot el, la 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, împreună cu Motelica Vladimir, a.n. XXX, locuitor al or. XXX, str. XXX, ap. XXX, care era la volanul automobilului de model „Audi 100" cu n/î CHY 746, s-a deplasat la domiciliul minorului Roman Constantin, a.n. XXX, situat în or. XXX, str. XXX, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorului și imposibilitatea de a opune rezistență, prin înșelăciune și constrângere psihică, suspectând că a participat la comiterea unei sustrageri, de la domiciliu a urcat minorul Roman Constantin în portbagajul automobilului tatălui său și l-a transportat pe Roman Constantin în localul barului „Tandem” ce-i aparține lui Motelica Vladimir.

Astfel lui Motelica Gheorghe i-a fost adusă învinuirea în baza art. 164 alin.(2) lit. b), c), e), f) Cod penal, cu semnele calificative: *"răpirea unei persoane, săvârșită de două sau mai multe persoane, asupra a două sau mai multe persoane, cu bună știință asupra unui minor, din interes material"*.

Instanța de apel a conchis că învinuirea înaintată inculpaților era neclară și incompletă, în consecință dubioasă, care a afectat dreptul inculpaților de a cunoaște pentru ce fapte sunt acuzați, învinuirea fiind bazată doar pe presupuneri care nu și-au găsit confirmare în ședința judiciară, nefiind probat faptul incriminat inculpatului Motelica Vladimir de răpire a lui Pușcuță V., Șoldan D., Manoli M., Cușnir I., Franchevici I., Dahis D., Dahis I. și Roman C., precum și faptul incriminat lui Motelica Gheorghe de răpire a lui Șoldan D., Manoli M., Cușnir I., Franchevici I., Dahis D., Dahis I. și Roman C., probele acuzării fiind considerate

irelevante și inapte de a demonstra cu certitudine că inculpații Motelica Vladimir și Motelica Gheorghe au răpit persoanele menționate.

Instanța de apel a constatat că acuizarea, pe episodul referitor la partea vătămată Franchevici Igor, atât în învinuirea adusă lui Motelica Gheorghe, cât și în cea în privința lui Motelica Vladimir, deși a descris faptele comise față de Franchevici Igor, în final a indicat că Cușnir Iurie a fost transportat în localul barului „Tandem”.

Totodată, instanța de apel a menționat și faptul că instanța de fond, deși a constatat ca fiind dovedită vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. b), c), e), f) Cod penal, fără semnul calificativ prevăzut la lit. f) - „din interes material”, nu a judecat fondul cauzei în raport cu circumstanțele descrise în rechizitoriu, pe fiecare episod în parte, cu indicarea locului, timpului, modului săvârșirii faptelor, a formei și gradului de vinovăție a fiecărui inculpat, a motivelor și consecințelor infracțiunii, totodată nu a descris faptele criminale, considerate ca fiind dovedite, în acțiunile fiecărui inculpat.

Suplimentar, instanța de apel a indicat că prima instanță, deși a relevat că din probele cercetate se constată pe deplin existența faptei infracțiunii incriminate în acțiunile inculpaților, încadrând juridic acțiunile inculpaților în norma art. 164 alin. (2) lit. b), c), e) Cod penal, cu semnele calificative: *răpirea unei persoane, săvârșită de două persoane, asupra mai multor persoane, cu bună știință asupra unui minor*, nu s-a expus în mod motivat asupra excluderii semnului calificativ “din interes material”.

Instanța de apel a considerat că prima instanță a depășit limita învinuirii formulate, referindu-se la diverse acțiuni ale inculpaților, care nici nu le-au fost incriminate prin ordonanțele de punere sub învinuire. În acest sens, s-a menționat că în ordonanța de învinuire nu este indicat, iar prin urmare nu a fost constatată de organul de urmărire penală esența acțiunilor „prin înșelăciune și constrângere psihică”, care ar fi acțiunile infracționale concrete ale inculpaților, în raport cu elementele infracțiunii prevăzute la art. 164 alin. (2) lit. b), c), e), f) Cod penal, cât și cu cele reflectate în doctrina dreptului penal, deoarece răpirea unei persoane presupune capturarea victimei, luarea și deplasarea ei de la locul permanent sau provizoriu și reținerea persoanei cu privarea de libertate împotriva voinței sau neluarea în seamă a voinței acesteia.

În contextul dat, instanța de apel a conchis că fiecare episod din ordonanța de învinuire se finisa cu constatarea: „transportat în localul barului”, totodată lipsind descrierea evenimentelor și faptelor derulate ulterior în respectivul bar, locul amplasării și caracteristicile acestui local, nefiind clar în ce circumstanțe concrete a derulat și s-a consumat infracțiunea de răpire de persoane, imputată inculpaților, circumstanțe asupra cărora instanța de fond a omis să se pronunțe.

Totodată, instanța de apel a constatat că prima instanță a efectuat constatări contradictorii privind intenția inculpaților de răpire a persoanelor, indicând: *„având intenția de a răpi persoana cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere.., scopul inculpaților în cazul dat nu ține de interesul material imputat, care nu și-a găsit suportul probatoriu în cadrul cercetării judecătorești.., cu scop de a ajuta colaboratorii de poliție.., au avut intenție directă de a-i răpi.., fără a recurge la capturare.., acțiunile inculpaților au caracter ascuns.., apelul către organul de poliție nu îndreptățește acțiunile inculpaților.., întâlnirea cu colaboratorul de poliție în timp ce se deplasa spre bar nu legitimează acțiunile.., reținerea persoanelor în urma anunțului despre săvârșirea unei crime către autoritatea competentă, care nu a reacționat prompt, nu servește drept temei de înlăturare a răspunderii penale..”*, totodată indicând divergent că *„în acțiunile*

inculpaților sunt prezente semnele caracteristice samavolniciei...” și în consecință, contrar constatărilor respective, i-a condamnat pe inculpați pentru săvârșirea infracțiunii de răpire a persoanei.

Suplimentar, instanța de apel a menționat că partea acuzării a făcut referire la probele prezentate în susținerea învinuirii incriminate inculpaților, care însă nu este clară și precisă și nu conține descrierea acțiunilor fiecărui inculpat în parte, în raport cu elementele infracțiunii incriminate.

Referitor la elementele infracțiunii incriminate inculpaților, instanța de apel a menționat că:

Obiectul juridic nemijlocit al infracțiunii incriminate inculpaților, îl constituie relațiile sociale a căror existență și desfășurare normală sunt condiționate de ocrotirea libertății persoanei.

Latura obiectivă a infracțiunii se realizează prin răpirea unei persoane. Prin răpirea unei persoane se înțelege capturarea ei contrar dorinței sau voinței sale, însoțită de schimbarea locului de reședință ori de aflarea temporară în alt loc și de privarea ei de libertate.

Capturarea, schimbarea locului de reședință și privarea de libertate a victimei constituie două elemente obligatorii ale laturii obiective ale răpirii persoanei.

Metodele răpirii pot fi diferite: a) pe ascuns (de exemplu, a unei persoane care dormea); b) deschisă (prin aplicarea violenței fizice: legare, închiderea într-o încăpere, sau a violenței psihice: amenințare cu violența fizică, răspândirea unor informații pe care nu le dorea); c) prin înșelăciune sau abuz de încredere.

Răpirea persoanei se consideră consumată din momentul capturării și schimbării locului de aflare a victimei contrar dorinței și voinței sale. Durata privării de libertate (ore, zile, săptămâni, luni) nu are importanță.

Latura subiectivă se caracterizează numai prin intenție directă. Motivele pot fi diferite: răzbunare, gelozie, huliganism, carierism, dorința de a săvârși unele tranzacții în perioada privării de libertate etc.

Răpirea persoanei în lipsa acțiunii adiacente în oricare dintre modalitățile specificate reprezintă o formă fără conținut, deoarece faptei date i-ar lipsi ilegalitatea care îi imprimă relevanță penală.

Astfel, din considerentele menționate, instanța de apel a statuat că învinuirea înaintată inculpaților, în baza art. 164 alin. (2) lit. b), c), e), f) Cod penal, nu reda modul săvârșirii faptelor de răpire a victimelor, forma și vinovăția concretă a fiecărui inculpat, motivele și consecințele infracțiunii, circumstanțele concrete de consumare a infracțiunii de răpire adusă spre învinuire inculpaților, totodată nefiind indicată esența acțiunilor „prin înșelăciune și constrângere psihică” și care sunt acțiunile infracționale reale ale inculpaților, în raport cu elementele infracțiunii incriminate, ținând cont de faptul că, răpirea unei persoane presupune capturarea victimei, luarea și deplasarea victimei de la locul acesteia permanent sau provizoriu, precum și reținerea persoanei cu privarea de libertate împotriva voinței sale sau neluarea în seamă a voinței acesteia.

Instanța de apel a conchis că învinuirea adusă inculpaților, în baza art. 164 alin. (2) lit. b), c), e), f) Cod penal, este imprecisă și se bazează pe presupuneri, în instanța de apel situația de fapt a rămas aceeași care a fost la momentul dispunerii rejudecării cauzei, motiv pentru care apelul declarat urma a fi admis, cu casarea sentinței și pronunțarea unei hotărâri noi de achitare a inculpaților.

În același context privind deficiențele învinuirii înaintate inculpaților, instanța de apel a considerat că nu pot fi apreciate ca probe în acuzarea inculpaților declarațiile părților vătămate minore, ale reprezentanților legali ai părților vătămate minore, ale martorilor audiați în ședința instanței de fond, precum și probele scrise, conținute în materialele cauzei penale, la care s-a referit acuzarea că dovedesc vina inculpaților, deoarece în situația înaintării unei învinuiri imprecise și dubioase inculpaților, aceste probe nu pot fi luate în considerație la constatarea elementelor infracțiunii incriminate.

Astfel, instanța de apel a stabilit că declarațiile părților vătămate Pușcuță V., Șoldan D., Manoli M., Cușnir I., Franchevici I., Dahis D., Dahis I. și Roman C., ale reprezentanților legali ai minorilor, cât și ale martorilor, invocate ca probe în susținerea acuzării, nu demonstau că în acțiunile inculpaților sunt prezente elementele infracțiunii de răpire, prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. b), c), e), f) Cod penal.

Instanța de apel a reținut că părțile vătămate au comunicat că au fost luate din diverse locuri de Motelica V. și Motelica G. cu automobilul, deplasându-se la barul "Tandem", unde au fost întrebați despre comiterea furtului în bar, fiind anunțată poliția și părinții, însă prin aceste declarații nu putea fi reținută, în acțiunile inculpaților, prezența laturii obiective a infracțiunii de răpire a persoanei, care presupune capturarea persoanei contrar dorinței sau voinței sale, însoțită de schimbarea locului de reședință ori de aflare temporară în alt loc și de privarea ei de libertate.

Faptul că deplasarea minorilor a fost benevolă și liberă, fără a fi forțați și privați de libertate, în viziunea instanței de apel, rezulta din declarațiile părților vătămate Pușcuță V., Șoldan D., Cușnir I., Roman C., Dahis I., Dahis D., potrivit cărora s-a stabilit că părțile vătămate circulau liber, s-au deplasat cu automobilul nefiind forțați.

Totodată, instanța de apel a constatat că Motelica Vladimir a sesizat organul de poliție în persoana șefului de post Ceban Vasile, despre faptul comiterii furtului în noaptea spre 23.11.2013, prin urmare acesta și Motelica Gheorghe erau conștienți de faptul că reprezentantul organului de poliție trebuie să vină să efectueze cercetările, astfel neavând intenția de a comite infracțiunea de răpire de persoane.

Suplimentar, instanța de apel a stabilit că inculpații nu au capturat și nu au urcat pe nimeni prin înșelăciune și constrângere fizică în mașină, din probele cercetate nefiind stabilite astfel de circumstanțe, însăși instanța de fond indicând că nu a existat capturarea părților vătămate din partea inculpaților.

Totodată, instanța de apel a conchis că din declarațiile martorilor oculari ai transportării părților vătămate către bar și a evenimentelor care au avut loc în bar, și anume ale colaboratorilor de poliție Ceban V., Condrat L., Catlabuga R., Călin V., ale colaboratorilor ÎS „Serviciul Pază” ce activau în perioada respectivă pe teritoriul pieței unde este amplasat barul în cauză, Bulgac I. și Deaciuc M., ale vânzătoarei barului Savciuc A., la fel nu rezultă că inculpații au răpit părțile vătămate.

Astfel, instanța de apel a menționat că partea acuzării nu a prezentat probe care să demonstreze clar că în acțiunile inculpaților din 23.11.2012 este prezentă latura obiectivă a infracțiunii de răpire a persoanelor, și anume a capturării, deplasării victimelor în alt loc și reținerii lor cu privarea deplină de libertate împotriva voinței, precum și că este prezentă intenția directă a inculpaților de răpire a minorilor, intenția sau scopul de răpire a minorilor nefiind constatat pe parcursul judecării cauzei.

În consecință, instanța de apel a conchis că probele administrate pe caz nu dovedesc că în acțiunile inculpaților Motelica Gheorghe și Motelica Vladimir sunt prezente elementele

infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. b), c), e), f) Cod penal, după cum a fost adusă învinuirea inculpaților, și anume a laturii obiective și laturii subiective.

Faptul că inculpaților Motelica Gheorghe și Motelica Vladimir le-a fost adusă o învinuire incompletă și neclară în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. b), c), e), f) Cod penal, adică dubioasă, în opinia instanței de apel, a afectat dreptul ultimilor de a cunoaște pentru ce faptă sunt învinuiți, adică dreptul la apărare.

Instanța de apel, ținând cont de faptul că se adoptă o hotărâre de achitare a inculpaților din lipsa elementelor infracțiunii, a considerat necesar de a nu se pronunța referitor la acțiunile civile înaintate de reprezentanții legali ai părții vătămate minore Manoli M., Clișciuc Oleg și al părții vătămate minore Franchevici Igor - Fărîmă Natalia.

8. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recursuri ordinare de către procuror și avocat în numele părții vătămate Manoli M.

8.1. Procurorul, prin recursul declarat, invocând drept temeiuri pentru recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În argumentarea recursului declarat, procurorul a invocat următoarele motive:

- decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția;
- faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită;
- probele prezentate în suportul învinuirii formulate confirmă vinovăția inculpaților, fiind astfel pripite concluziile instanței de apel, prin care s-a contrazis acest fapt;
- partea apărării nu a contestat legalitatea probelor acumulate de către organul de urmărire penală;
- părțile vătămate minore urmau a fi citate legal și asistate de reprezentanți legali, pedagog, dar nu aduși în modul cum a hotărât inculpatul Motelica V., fiind de competența exclusivă a procurorului instrumentarea cauzelor penale ce ține de comiterea infracțiunilor de către minori, respectiv și citarea acestora potrivit prevederilor legale;
- probele prezentate în suportul învinuirii formulate demonstrează faptul că părțile vătămate au fost forțate fizic și psihic sub diferite pretexte să urce în mașina inculpatului;
- este corectă concluzia primei instanței privind excluderea din acțiunile incriminate inculpaților a calificativului prevăzut de lit. f), alin. (2) art. 164 Cod penal - „comiterea infracțiunii din interes material”, în această parte sentința nefiind contestată de partea acuzării.

8.2. Avocatul în numele părții vătămate Manoli M., prin recursul declarat, invocând drept temei pentru recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia, cu menținerea sentinței.

În argumentarea recursului declarat, avocatul a invocat următoarele motive:

- decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în particular instanța de apel nu și-a motivat concluzia din care considerente învinuirea formulată este incompletă, neclară și care anume limite ale învinuirii au fost depășite de către instanța de fond, la judecarea cauzei;
- la finalizarea urmăririi penale și prezentarea pentru a face cunoștință cu materialele cauzei penale, la 29.05.2013, învinuiții și apărătorul lor n-au contestat legalitatea probelor anexate la materialele cauzei penale;
- instanța de apel nu a explicat din care considerente a ajuns la concluzia că în cauza penală în privința inculpaților au fost viciate urmărirea penală și examinarea cauzei în fond;

- instanța de apel, pronunțând o decizie de achitare în privința inculpaților, a admis erori de drept, care afectează dreptul părții vătămate la un proces echitabil.

9. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 24 mai 2016, au fost admise recursurile ordinare declarate, casată total decizia atacată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

9.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de recurs a considerat că instanța de apel nu a făcut o analiză amplă a probelor acumulate pe cauză, nu a argumentat detaliat concluziile sale respingerea probelor ce au fost administrate în suportul învinuirii aduse inculpaților și, în consecință, nu a soluționat fondul cauzei în conformitate cu prevederile legale.

Instanța de recurs a reținut că în situația în care instanța de apel a ajuns la concluzia că învinuirea incriminată inculpaților este imprecisă și dubioasă, aceasta constituind un impediment întru luarea în considerație a probelor puse la baza învinuirii și întru constatarea elementelor infracțiunii, săvârșirea căroră a fost incriminată inculpaților, instanța de apel urma de la bun început să aprecieze faptul că actul de punere sub învinuire este nul.

La acest capitol, instanța de recurs a reținut că potrivit proceselor-verbale de informare a învinuitului despre terminarea urmăririi penale și prezentare a materialelor de urmărire penală (f.d. 264, 265, vol. I) inculpații, fiind asistați de apărător, nu au contestat legalitatea actului de învinuire și nu au opinat asupra lipsei de precizie sau incorectitudinii acestuia. Ulterior, la 30.05.2013, potrivit recipiselor anexate la dosar (f.d. 277, 278, vol. I), inculpații au recepționat copia rechizitoriului contra semnătură.

Totodată, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată din 18.06.2013 (f.d. 28, vol. II), s-a stabilit că inculpații au confirmat faptul recepționării informației despre drepturi și obligații, precum și copia de pe rechizitoriu, indicând că le este clar conținutul acestora.

Cu referire la constatările respective, instanța de recurs a menționat că, potrivit prevederilor art. 251 alin. (3) Cod de procedură penală, nulitatea prevăzută în alin. (2) al aceluiași articol nu se înlătură în niciun mod, poate fi invocată în orice etapă a procesului de către părți și se ia în considerare de instanță, inclusiv din oficiu, dacă anularea actului procedural este necesară pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei.

Totodată, alin. (4) al aceluiași articol prevede că încălcarea oricărei alte prevederi legale, decât a celei prevăzute în alin. (2), atrage nulitatea actului dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii – când partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale – când partea ia cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată – când partea a fost absentă la efectuarea acțiunii procesuale, precum și în cazul în care proba este prezentată nemijlocit în instanță.

Suplimentar, instanța de recurs a menționat că potrivit prevederilor art. 296 alin. (6) Cod de procedură penală, învinuitul poate prezenta în scris referință la rechizitoriu, care se anexează la dosar, însă așa cum reiese din materialele cauzei penale, partea apărării nu a depus referință în vederea invocării cărorva neclarități sau dubii privind conținutul ordonanțelor de punere sub învinuire sau a rechizitoriului.

În contextul constatărilor efectuate, instanța de recurs a stabilit că partea apărării, la diverse etape ale procesului penal, nu a formulat careva obiecții asupra conținutului atât a ordonanțelor de punere sub învinuire, cât și a rechizitoriului, din care să se întrevadă că aceste acte nu le sunt clare și că nu înțeleg esența învinuirii. În condițiile date, instanța de recurs a apreciat ca fiind neîntemeiate concluziile instanței de apel, precum că învinuirea înaintată inculpaților este imprecisă, dubioasă și neclară.

Instanța de recurs a menționat că instanța de apel, în cazul în care a considerat că în acțiunile inculpaților nu sunt întrunite elementele infracțiunii incriminate, deoarece probele acumulate de către partea acuzării nu confirmă vinovăția inculpaților, urma să dea apreciere tuturor probelor prezentate de către acuzatorul de stat potrivit prevederilor art. 101 Cod de procedură penală.

În sensul dat, instanța de recurs a reținut că instanța de apel, în motivarea soluției adoptate, a admis interpretări contradictorii, pe de o parte menționând că *“nu poate aprecia ca probe în acuzarea inculpaților declarațiile părților vătămate minore, a reprezentanților legali ai părților vătămate minore, a martorilor audiați în ședința instanței de fond, precum și probele scrise conținute în materialele cauzei penale, la care s-a referit acuzarea că dovedesc vina inculpaților, deoarece în situația înaintării unei învinuiri imprecise și dubioase inculpaților, aceste probe nu pot fi luate în considerație la constatarea elementelor infracțiunii incriminate”*, iar pe de altă parte a admis un ansamblu de probe, căruia i-a dat o apreciere în termeni generali, menționând că *“declarațiile părților vătămate V. Pușcuță, D. Șoldan, M. Manoli, Iu. Cușnir, I. Franchevici, D. Dahis, I. Dahis și C. Roman, ale reprezentanților legali ai minorilor, cât și ale martorilor invocați nu demonstrează prezența, în acțiunile inculpaților, a elementelor infracțiunii de răpire, prevăzute de art. 164 alin.(2) lit. b), c), e), f) Cod penal”*.

La acest capitol, instanța de recurs a constatat că instanța de apel, deși a descris un ansamblu de probe și a specificat conținutul acestora în decizia adoptată, le-a dat o apreciere generală și contradictorie conținutului acestora. În particular, instanța de recurs a statuat că aceste probe erau declarațiile părților vătămate minore și ale reprezentanților legali ai ultimilor, ale martorilor Clișciuc V., Ceban V., Condrat L., Călin V., Catlabuga R., Bulgac I., Deaciuc M., Clișciuc I., Savciuc A., Dahis A.

În același context, instanța de recurs a considerat că instanța de apel nu a dat o apreciere corespunzătoare unui ansamblu de probe, și anume: procesului-verbal de cercetare la fața locului din data de 07.02.2013, în cadrul căruia a fost fixat locul unde au fost duși minorii și celui din 13.03.2013, în cadrul căruia a fost fixat locul de unde a fost luat minorul Manoli Maxim (f.d. 34-35, 225-228, vol. I); procesului-verbal de examinare a obiectului din data de 08.02.2013, prin care au fost fixate caracteristicile individuale ale automobilului de model „Audi 100” cu n/î C HY 746, cu care minorii au fost transportați la barul „Tandem” (f.d. 51-55, vol. I); rapoartelor de expertiză medico-legală nr. 238D și 239D din 12.12.2013, conform cărora Manoli Maxim și Franchevici Igor au suferit leziuni corporale ușoare, sub formă de traumatism cranio-cerebral închis cu comoție cerebrală (f.d. 87, 102, vol. I); ordonanța privind ridicarea de obiecte și documente din data de 13.02.2013, prin care s-a dispus ridicarea unui CD de la bănuitul Motelica V. (f.d. 200, vol. I); procesului-verbal de ridicare din data de 13.02.2013, prin care a fost ridicat un CD de la bănuitul Motelica V. (f.d. 201, vol. I); procesului-verbal de examinare a obiectului din data de 15.02.2013, în cadrul căruia a fost fixat conținutul imaginii înregistrate pe CD (f.d. 202-203, vol. I) și procesului-verbal de confruntare din data de 11.03.2013, între bănuitul Motelica Gh. și martorul Clișciuc V. (f.d. 223-224, vol. I).

În contextul celor expuse, instanța de recurs a considerat că instanța de apel, adoptând decizia în cauză, nu s-a condus de prevederile art. 101 Cod de procedură penală, care stabilesc că *fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, precum și de prevederile art. 113 Cod penal, care stabilesc că se consideră calificare a*

infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală. Calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală și de către judecători.

Suplimentar, instanța de recurs a constatat că instanța de apel nu a ținut cont de opinia procurorului, potrivit căreia investigarea infracțiunilor în privința minorilor este o prerogativă exclusivă a procurorului. În circumstanța respectivă, instanța de apel urma să stabilească care era necesitatea ca inculpații să ia minorii din mediul în care se aflau sub un pretext, ca ulterior să le solicite acestora informații despre circumstanțele sustragerii bunurilor din barul „Tandem” și persoanele pe care le suspectau că au participat la sustragerea respectivă.

În prezența circumstanțelor constatate, instanța de recurs a conchis că instanța de apel a adoptat o hotărâre nemotivată, contrară prevederilor art. 417 Cod de procedură penală, reiterând că obligația instanței de a-și motiva hotărârea face parte din setul de garanții stabilite pentru existența unui proces echitabil. În acest sens, instanța de recurs a statuat că erorile admise de către instanța de apel cădeau sub incidența prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și nu puteau fi corectate în ordinea procedurii de recurs, motiv pentru care decizia instanței de apel urma a fi casată total, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

10. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 14 decembrie 2016, pronunțată integral la 13 ianuarie 2017, a fost casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care:

- Motelica Vladimir a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. b), c), e) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu suspendarea condiționată a executării acesteia pe o perioadă de probațiune de 2 ani, în temeiul art. 90 Cod penal;

- Motelica Gheorghe a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. b), c), e) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu suspendarea condiționată a executării acesteia pe o perioadă de probațiune de 1 an, în temeiul art. 90 Cod penal;

În rest, au fost menținute dispozițiile sentinței privind soluționarea acțiunii civile și măsurile preventive aplicate inculpaților.

10.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a reținut că instanța de fond, în baza probelor legal administrate și verificate în ședința instanței de judecată, care au fost just apreciate în baza art. 101 Cod de procedură penală, sub aspectul pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, a stabilit toate aspectele de fapt și de drept, ajungând la concluzia corectă privind vinovăția inculpaților în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. b), c), e) Cod penal.

În susținerea concluziei respective, instanța de apel a menționat că aceasta este fundamentată pe un ansamblu de probe, și anume:

- declarațiile părților vătămate Pușcută V. (f.d. 124-126, vol. II), Șoldan D. (f.d. 127-129, vol. II), Manoli M. (f.d. 130-132, vol. II), Cușnir I. (f.d. 133-134, vol. II), Roman C. (f.d. 137-138, vol. II), Franchevici I. (f.d. 143-145, vol. II), Dahis I. (f.d. 165-166, vol. II) și Dahis D. (f.d. 167, vol. II);

- declarațiile reprezentanților legali ai părților vătămate Conoval A. (f.d. 135-136, vol. II), Roman R. (f.d. 139-140, vol. II), Fărîmă N. (f.d. 146-147, vol. II), Manoli I. (f.d. 148-151, vol. II) și Dahis R. (f.d. 168, vol. II);

- declarațiile martorilor Clișciuc V. (f.d. 141-142, vol. II), Ceban V. (f.d. 152-153, vol. II), Condrat L. (f.d. 154-155, vol. II), Calin V. (f.d. 156-157, vol. II), Catlabuga R. (f.d. 158-159, vol. II), Bulgac I. (f.d. 161, vol. II), Clișciuc I. (f.d. 163, vol. II), Savciuc A. (f.d. 164, vol. II) și Dahis L. (f.d. 169, vol. II);

- alte probe scrise, cercetate în ședința instanței de apel (f.d. 226, vol. IV).

Astfel, instanța de apel a considerat că probele examinate confirmau vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunii, săvârșirea căroră le-a fost incriminată, în acest sens urmând a fi apreciate critic argumentele apelantului privind faptul că inculpații nu au avut intenția de a răpi minorii, ca fiind în contradicție cu declarațiile părților vătămate și ale martorilor. Din aceste considerente, instanța de apel a apreciat ca fiind inacceptabilă solicitarea apelantului de achitare a inculpaților și de respingere a acțiunilor civile, înaintate de reprezentanții legali ai părților vătămate Manoli M. și Franchevici I.

Instanța de apel a reținut netemeinicia argumentului apelantului, privitor la faptul că concluziile instanței de recurs ar fi contrare principiilor independenței și imparțialității judecătorului în îndeplinirea justiției, nefiind pasibile de a fi luate în considerație la rejudecarea cauzei în instanța de apel, deoarece acest argument vine în contradicție cu prevederile legale, stipulate la art. 436 alin. (2) Cod de procedură penală, care stabilesc în mod expres caracterul obligatoriu al indicațiilor date de către instanța de recurs pentru cea de apel, la rejudecarea cauzei de către ultima.

Suplimentar, instanța de apel a statuat asupra netemeinicii argumentelor părții apărării, referitoare la faptul că învinuirea formulată în rechizitoriu este confuză și neclară, acestea urmând a fi respinse.

În acest context, instanța de apel a atestat că în situația în care se ajunge la concluzia că învinuirea incriminată inculpaților este imprecisă și dubioasă, iar din aceste motive nu pot fi luate în considerație la constatarea elementelor infracțiunii incriminate probele puse la baza învinuirii, din start actul de punere sub învinuire urmează a fi apreciat ca nul.

În sensul dat, instanța de apel a reținut că potrivit proceselor-verbale de informare a învinuitului despre terminarea urmăririi penale și prezentarea materialelor de urmărire penală (f.d. 264, 265, vol. I) inculpații, fiind asistați de apărător, nu au contestat legalitatea actului de învinuire și astfel nu au pus la îndoială precizia și corectitudinea acestuia. Ulterior la 30.05.2013, potrivit recipiselor anexate la dosar (f.d. 277, 278, vol. I), inculpații au recepționat contra semnătură copia rechizitoriului, iar potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată din 18.06.2013 (f.d. 28, vol. II), inculpații au confirmat faptul recepționării informației despre drepturi și obligații, precum și copia de pe rechizitoriu, indicând că le este clar conținutul acestora.

Sub acest aspect, instanța de apel a reținut că potrivit prevederilor art. 251 alin. (3) Cod de procedură penală, *nulitatea prevăzută în alin. (2) nu se înlătură în niciun mod, poate fi invocată în orice etapă a procesului de către părți și se ia în considerare de instanță, inclusiv din oficiu, dacă anularea actului procedural este necesară pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei.*

Totodată, alineatul (4) al aceluiași articol prevede că *încălcarea oricărei alte prevederi legale decât cele prevăzute în alin. (2) atrage nulitatea actului dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii - când partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale - când partea ia cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată - când partea a fost absentă la efectuarea acțiunii procesuale, precum și în cazul în care proba este prezentată nemijlocit în instanță.*

Suplimentar, instanța de apel a reiterat că potrivit prevederilor art. 296 alin. (6) Cod de procedură penală, învinuitul poate prezenta în scris referință la rechizitoriu, care se anexează la dosar, însă așa cum reiese din materialele cauzei penale, partea apărării nu a depus referință în vederea invocării cărorva neclarități sau dubii emenate de ordonanța de punere sub învinuire sau de rechizitoriu.

Astfel, instanța de apel a menționat că partea apărării, la etapele respective ale procesului penal, nu a formulat careva obiecții asupra conținutului atât a ordonanțelor de punere sub învinuire, cât și asupra rechizitoriului, din care să reiasă că aceste acte nu le sunt clare și că nu înțeleg esența învinuirii, iar în aceste condiții argumentele părții apărării, precum că învinuirea înaintată inculpaților este imprecisă, dubioasă și neclară, urmau a fi apreciate drept neîntemeiate.

În alt context, instanța de apel a considerat că apelul urmează a fi admis, din alte motive decât cele invocate, deoarece instanța de fond în mod eronat a reținut în sarcina inculpaților comiterea infracțiunii incriminate, prin descrierea acțiunilor ultimilor într-o constatare unică, referitor la toate părțile vătămate. Instanța de apel a considerat că această eroare urmează a fi corectată, cu reținerea în sarcina inculpaților a acțiunilor infracționale a acestora săvârșite în privința fiecărei părți vătămate în parte, după cum este indicat în rechizitoriu, având în vedere că prin aceasta nu se agravează situația inculpaților în propriul apel.

Astfel, menționând aprecierea declarațiilor părților vătămate, ale martorilor și materialelor cauzei, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel a constatat că inculpatul **Motelica Vladimir**, la data de 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, cu automobilul personal de model „Audi 100” cu n/î C HY 746 s-a deplasat la domiciliul minorului Pușcuță Vasile XXX, a.n. XXX, situat în or. XXX, str. XXX, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, profitând de vârsta fragedă a minorului și imposibilitatea de a opune rezistență, prin înșelăciune și constrângere psihică a urcat minorul Pușcuță Vasile în automobilul său pe bancheta din spate, apoi s-a deplasat la barul „Tandem” situat în or. XXX str. XXX, de unde împreună cu fiul său Motelica Gheorghe, a.n. XXX, în vederea continuării acțiunilor sale ilegale s-au deplasat cu automobilul prin or. XXX, pentru a identifica și transporta alte persoane pe care le suspecta ca participante la comiterea infracțiunii de sustragere la barul „Tandem”, ulterior transportându-l pe Pușcuță Vasile în localul barului „Tandem” ce-i aparține.

Tot el, la 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, împreună cu fiul său Motelica Gheorghe, a.n. XXX, cu automobilul personal de model „Audi 100” cu n/î C HY 746, s-a deplasat la sediul salonului de internet situat pe str. XXX în or. XXX, unde era la acel moment minorul Șoldan Dumitru XXX, a.n. XXX, locuitor al or. XXX, str. XXX, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorului și imposibilitatea de a opune rezistență, prin înșelăciune și constrângere psihică, suspectând că a participat la comiterea unei sustrageri, a urcat minorul Șoldan Dumitru în automobilul său pe bancheta din spate și în vederea continuării acțiunilor sale ilegale s-au deplasat cu automobilul prin or. XXX, pentru a identifica și transporta alte persoane pe care le suspecta ca participante la comiterea infracțiunii de sustragere, la barul „Tandem”, ulterior transportându-l pe Șoldan Dumitru în localul barului „Tandem” ce-i aparține.

Tot el, la 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, împreună cu fiul Motelica Gheorghe, a.n. XXX, cu automobilul personal de model „Audi 100” cu n/î C HY 746 s-a deplasat la domiciliul minorului Manoli Maxim, a.n. XXX, situat în or. XXX, str. XXX, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorului și imposibilitatea de a opune rezistență, suspectând că a participat la comiterea unei sustrageri, prin înșelăciune și constrângere psihică a urcat minorul Manoli Maxim în automobilul său pe bancheta din spate și în vederea continuării acțiunilor sale ilegale s-au deplasat cu automobilul prin or. XXX, pentru a identifica și transporta alte persoane pe care le suspecta ca participante la comiterea infracțiunii de sustragere, la barul „Tandem”, ulterior transportându-l pe Manoli Maxim în localul barului „Tandem” ce-i aparține.

Tot el, la 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, împreună cu fiul Motelica Gheorghe, a.n. XXX, cu automobilul personal de model „Audi 100” cu n/î C HY 746 s-a deplasat la domiciliul minorului Cușnir Iurie, a.n. XXX, situat în or. XXX, str. XXX, ap. XXX, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorului și imposibilitatea de a opune rezistență, prin înșelăciune și constrângere psihică, suspectând că a participat la comiterea unei sustrageri, a urcat minorul Cușnir Iurie în automobilul său pe bancheta din spate și în vederea continuării acțiunilor sale ilegale s-au deplasat cu automobilul prin or. XXX, pentru a identifica și transporta alte persoane pe care le suspecta ca participante la comiterea infracțiunii de sustragere, la barul „Tandem”, ulterior transportându-l pe Cușnir Iurie în localul barului „Tandem” ce-i aparține.

Tot el, la 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, împreună cu fiul Motelica Gheorghe, a.n. XXX, cu automobilul personal de model „Audi 100” cu n/î C HY 746 s-a deplasat la domiciliul minorului Franchevici Igor, a.n. XXX, situat în or. XXX, str. XXX, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorului și imposibilitatea de a opune rezistență, prin înșelăciune și constrângere psihică suspectând că a participat la comiterea unei sustrageri, de lângă poarta gospodăriei unde locuiește, a urcat minorul Franchevici Igor în portbagajul automobilului său și în vederea continuării acțiunilor sale ilegale s-au deplasat cu automobilul prin or. XXX, pentru a identifica și transporta alte persoane pe care le suspecta ca participante la comiterea infracțiunii de sustragere, la barul „Tandem”, ulterior transportându-l pe Cușnir Iurie în localul barului „Tandem” ce-i aparține.

Tot el, la 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, împreună cu fiul Motelica Gheorghe, a.n. XXX, cu automobilul personal de model „Audi 100” cu n/î C HY 746 s-a deplasat la domiciliul fraților Dahis Dumitru, a.n. 17.02.2001 și Dahis Ivan, a.n. XXX, situat în or. XXX, str. XXX, despre care cunoștea cu certitudine că nu au vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorilor și imposibilitatea de a opune rezistență, prin înșelăciune și constrângere psihică, suspectând că au participat la comiterea unei sustrageri, din apropierea gospodăriei lor a urcat minorii Dahis Dumitru și Dahis Ivan în portbagajul automobilului său și în vederea continuării acțiunilor sale ilegale s-au deplasat cu automobilul prin or. XXX, pentru a identifica și transporta alte persoane pe care le suspecta

ca participante la comiterea infracțiunii de sustragere, la barul „Tandem”, ulterior transportându-i pe minorii Dahis Dumitru și Dahis Ivan în localul barului „Tandem” ce-i aparține.

Tot el, la 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, împreună cu fiul Motelica Gheorghe, a.n. XXX, cu automobilul personal de model „Audi 100” cu n/î C HY 746 s-a deplasat la domiciliul minorului Roman Constantin XXX, a.n. XXX, situat în or. XXX, str. XXX, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorului și imposibilitatea de a opune rezistență, prin înșelăciune și constrângere psihică, suspectând că a participat la comiterea unei sustrageri, de la domiciliu a urcat minorul Roman Constantin în portbagajul automobilului său și l-a transportat în localul barului „Tandem” ce-i aparține.

Totodată, instanța de apel a constatat că inculpatul **Motelica Gheorghe**, la data de 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, împreună cu Motelica Vladimir, a.n. XXX, locuitor al or. XXX, str. XXX, ap. XXX, care era la volanul automobilului de model „Audi 100” cu n/î C HY 746, s-a deplasat la sediul salonului de internet situat pe str. XXX în or. XXX, unde era la acel moment minorul Șoldan Dumitru XXX, a.n. XXX, locuitor al or. XXX, str. XXX, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorului și imposibilitatea de a opune rezistență, prin înșelăciune și constrângere psihică, suspectând că a participat la comiterea unei sustrageri, a urcat minorul Șoldan Dumitru în automobilul tatălui său pe bancheta din spate și în vederea continuării acțiunilor sale ilegale s-au deplasat cu automobilul prin or. XXX, pentru a identifica și transporta alte persoane pe care le suspecta ca participante la comiterea infracțiunii de sustragere, la barul „Tandem”, ulterior transportându-l pe Șoldan Dumitru în localul barului „Tandem” ce-i aparține lui Motelica Vladimir.

Tot el, la 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, împreună cu Motelica Vladimir, a.n. XXX, locuitor al or. XXX, str. XXX, ap. XXX, care era la volanul automobilului de model „Audi 100” cu n/î C HY 746, s-a deplasat la domiciliul minorului Manoli Maxim, a.n. XXX, situat în or. XXX, str. XXX, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorului și imposibilitatea de a opune rezistență, suspectând că a participat la comiterea unei sustrageri, prin înșelăciune și constrângere psihică a urcat minorul Manoli Maxim în automobilul tatălui său pe bancheta din spate și în vederea continuării acțiunilor sale ilegale s-au deplasat cu automobilul prin or. XXX, pentru a identifica și transporta alte persoane pe care le suspecta ca participante la comiterea infracțiunii de sustragere, la barul „Tandem”, ulterior transportându-l pe Manoli Maxim în localul barului „Tandem” ce-i aparține lui Motelica Vladimir.

Tot el, la 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, împreună cu Motelica Vladimir, a.n. XXX, locuitor al or. XXX, str. XXX, ap. XXX, care era la volanul automobilului de model „Audi 100” cu n/î C HY 746, s-a deplasat la domiciliul minorului Cușnir Iurie, a.n. XXX, situat în or. XXX, str. XXX, ap. XXX, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorului și imposibilitatea de a opune rezistență, prin înșelăciune și constrângere psihică, suspectând că a participat la comiterea unei sustrageri, a urcat minorul Cușnir Iurie în automobilul tatălui

său pe bancheta din spate și în vederea continuării acțiunilor sale ilegale s-au deplasat cu automobilul prin or. XXX, pentru a identifica și transporta alte persoane pe care le suspecta ca participante la comiterea infracțiunii de sustragere, la barul „Tandem”, ulterior transportându-l pe Cușnir Iurie în localul barului „Tandem” ce-i aparține lui Motelica Vladimir.

Tot el, la 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, împreună cu Motelica Vladimir, a.n. XXX, locuitor al or. XXX, str. XXX, ap. XXX, care era la volanul automobilului de model „Audi 100” cu n/î C HY 746, s-a deplasat la domiciliul minorului Franchevici Igor XXX, a.n. XXX, situat în or. XXX, str. XXX, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorului și imposibilitatea de a opune rezistență, prin înșelăciune și constrângere psihică suspectând că a participat la comiterea unei sustrageri, de lângă poarta gospodăriei, a urcat minorul Franchevici Igor în portbagajul automobilului tatălui și în vederea continuării acțiunilor sale ilegale s-au deplasat cu automobilul prin or. XXX, pentru a identifica și transporta alte persoane pe care le suspecta ca participante la comiterea infracțiunii de sustragere, la barul „Tandem”, ulterior transportându-l pe Cușnir Iurie în localul barului „Tandem” ce-i aparține lui Motelica Vladimir.

Tot el, la 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, împreună cu Motelica Vladimir, a.n. XXX, locuitor al or. XXX, str. XXX, ap. XXX, care era la volanul automobilului de model „Audi 100” cu n/î C HY 746, s-a deplasat la domiciliul fraților Dahis Dumitru XXX, a.n. 17.02.2001 și Dahis Ivan, a.n. XXX, situat în or. XXX, str. XXX, despre care cunoștea cu certitudine că nu au vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorilor și imposibilitatea de a opune rezistență, prin înșelăciune și constrângere psihică, suspectând că au participat la comiterea unei sustrageri, din apropierea gospodăriei lor a urcat minorii Dahis Dumitru și Dahis Ivan în portbagajul automobilului tatălui său și în vederea continuării acțiunilor sale ilegale s-au deplasat cu automobilul prin or. XXX, pentru a identifica și transporta alte persoane pe care le suspecta ca participante la comiterea infracțiunii de sustragere, la barul „Tandem”, ulterior transportându-i pe minorii Dahis Dumitru și Dahis Ivan în localul barului „Tandem” ce-i aparține lui Motelica Vladimir.

Tot el, la 23.11.2012, în jurul orei 15:00, având intenția de a răpi persoana, cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere, împreună cu Motelica Vladimir, a.n. XXX, locuitor al or. XXX, str. XXX, ap. XXX, care era la volanul automobilului de model „Audi 100” cu n/î C HY 746, s-a deplasat la domiciliul minorului Roman Constantin XXX, a.n. XXX, situat în or. XXX, str. XXX, despre care cunoștea cu certitudine că nu are vârsta de 18 ani, unde profitând de vârsta fragedă a minorului și imposibilitatea de a opune rezistență, prin înșelăciune și constrângere psihică, suspectând că a participat la comiterea unei sustrageri, de la domiciliu a urcat minorul Roman Constantin în portbagajul automobilului tatălui său și l-a transportat pe Roman Constantin în localul barului „Tandem” ce-i aparține lui Motelica Vladimir.

Instanța de apel a conchis că acțiunile inculpaților se încadrează în prevederile art. 164 alin. (2) lit. b), c), e) Cod penal – *răpirea unei persoane, săvârșită de două sau mai multe persoane, asupra a două sau mai multe persoane, cu bună știință asupra unui minor.*

Referindu-se la pedeapsa stabilită inculpaților, instanța de apel a considerat că prima instanță, la rândul său, a dat eficiență prevederilor legale privind individualizarea pedepsei,

just ajungând la concluzia că corectarea și reeducarea inculpaților este posibilă fără izolarea lor de societate, în acest sens stabilindu-le pedeapsa cu închisoare, a cărei executare a fost suspendată pe un termen de probă.

Totodată, instanța de apel a considerat oportună reducerea atât a termenului pedepsei cu închisoare, stabilită lui Motelica Gheorghe, cât și a perioadei de probațiune stabilite ambilor inculpați, din motiv că ultimii se caracterizează pozitiv și anterior nu au fost trași la răspundere penală.

11. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de avocatul Holban Radu în numele inculpaților, depus la 13 februarie 2017, care în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală a solicitat casarea totală a acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea cererii depuse, recurentul a invocat următoarele:

11.1. Învinuirea formulată inculpaților prin rechizitoriu se limitează, sub aspect temporal, la acțiunile ce au avut loc până la momentul transportării pe 23.11.2013, în jurul orei 15:00, a părților vătămate la barul “Tandem”; în acest sens, prima instanță a luat în considerare argumentele apărării și a reținut anume acele declarații ale martorilor, părților vătămate și inculpaților, care se referă la faptele produse până la momentul transportării părților vătămate la barul “Tandem”, iar restul declarațiilor și probelor care se refereau la ceea ce s-a produs după transportarea părților vătămate instanța le-a respins, neluându-le în considerare la adoptarea sentinței.

Din aceleași motive, prima instanță a respins pretențiile din acțiunile civile înaintate de reprezentanții legali ai părților vătămate Manoli Maxim și Franchevici Igor, în legătură cu acțiunile inculpaților care presupus au avut loc deja după transportarea părților vătămate la barul “Tandem” (pg. 11 din sentință).

Sentința a fost atacată cu apel doar de către partea apărării, ceea ce denotă că atât procurorul, cât și părțile vătămate nu au contestat concluziile primei instanțe, care vizau respingerea probelor și pretențiilor din acțiunile civile ce se refereau la circumstanțe care ar fi avut loc după transportarea părților vătămate; în pofida acestuia fapt, contrar prevederilor legale instanța de apel, prin decizia din 14.12.2016, **le-a înrăutățit inculpaților situația în apelul declarat în numele lor de avocat**, ceea ce constituie o încălcare flagrantă a dreptului inculpaților la un proces echitabil.

Astfel, în primul rând, deși prima instanță a reținut în sarcina inculpaților o singură faptă infracțională, instanța de apel din oficiu și în interesele părții acuzării, care nu a atacat sentința cu apel, a reținut în decizia adoptată, în sarcina fiecărui inculpat, comiterea a 7 episoade distincte de infracțiune.

În al doilea rând, cu toate că la adoptarea sentinței prima instanță a exclus din învinuirea înaintată inculpaților anumite semne calificative – 1) săvârșirea infracțiunii prin înșelăciune în privința părților vătămate Pușcuță V., Șoldan D., Cușnir I., Franchevici I., Dahis I., Dahis D., Roman C. ; 2) săvârșirea infracțiunii prin constrângere psihică în privința părții vătămate Manoli M., iar partea acuzării nu a atacat sentința cu apel, instanța de apel, ilegal și din oficiu, a reținut în sarcina inculpaților comiterea infracțiunilor de răpire în privința fiecărei părți vătămate prin înșelăciune și constrângere psihică, **astfel înrăutățind situația inculpaților în apelul declarat în numele acestora de către avocat.**

11.2. Instanța de fond a exclus din învinuirea înaintată inculpaților prin rechizitoriu semnul calificativ, prevăzut de art. 164 alin. (2) lit. f) Cod penal – săvârșirea infracțiunii din interes material.

În pofida faptului că instanța de apel, prin decizia din 14 decembrie 2016, a admis apelul declarat de avocat în numele inculpaților, a casat sentința și a adoptat o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, ea a omis să se pronunțe asupra excluderii din învinuirea înaintată inculpaților prin rechizitoriu a semnelui calificativ, prevăzut de art. 164 alin. (2) lit. f) Cod penal – săvârșirea infracțiunii din interes material.

Recurentul consideră că în acest mod instanța de apel a încălcat prevederile art. 394 alin. (1) pct. 4), 5) Cod de procedură penală.

Totodată, deși în noua hotărâre de condamnare instanța de apel a omis, la calificarea acțiunilor inculpaților, de a indica semnul calificativ menționat, ea a copiat în întregime învinuirea așa cum ea a fost formulată în rechizitoriu cu ocazia descrierii faptelor reținute în sarcina fiecărui inculpat, **menționând inclusiv textul “având intenția de a răpi persoana, cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere”**.

În contextul dat, recurentul consideră că instanța de apel a ignorat concluziile și indicațiile instanței de recurs, expuse în decizia din 22.07.2014, unde au fost relevate contradicții vădite în conținutul sentinței, în care pe de o parte s-a dispus excluderea semnelui calificativ “săvârșirea infracțiunii din interes material”, iar pe de altă parte s-a reținut că inculpații au răpit părțile vătămate “cu scopul de a recupera prejudiciul material cauzat prin infracțiune”.

11.3. În cauză persistă temeiurile pentru recurs, prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală – motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii și acesta este expus neclar.

În acest sens, recurentul indică că, pe de o parte, s-a dispus admiterea apelului cu casarea totală a sentinței, iar pe de altă parte a fost dispusă menținerea dispozițiilor din sentință, în ceea ce privește latura civilă și măsurile preventive stabilite inculpaților.

Sub acest aspect, recurentul indică că menținerea dispozițiilor din sentință, în ceea ce privește latura civilă și măsurile preventive, vine în condracție cu probatoriul reținut de instanța de apel și propriile ei concluzii, precum și cu concluziile instanței de fond, adoptate atât în latura penală, cât și în latura civilă.

Din considerentul că prima instanță a respins declarațiile martorilor, părților vătămate și ale inculpaților asupra faptelor ce au avut loc după transportarea părților vătămate la barul “Tandem”, prima instanță a respins acțiunile civile înaintate de reprezentanții legali ai minorilor Manoli M. și Franchevici I., în care era solicitată repararea prejudiciului cauzat prin presupusele fapte ce au avut loc după transportarea acestor minori la barul “Tandem”.

Astfel, soluția de menținere a dispozițiilor sentinței în latura civilă este eronată atât din punct de vedere al soluției de casare integrală a sentinței, cât și sub aspectul celor reținute de către instanța de fond, care a determinat că acțiunile ce au avut loc după transportarea victimelor nu au fost imputate inculpaților, în consecință respingând acțiunile civile înaintate.

11.4. Cu toate că s-a dispus casarea totală a sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, contrar prevederilor art. art. 93 alin. (2) pct. 1), 100 alin. (4), 101, 394 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de apel a omis de a indica declarațiile inculpaților în partea descriptivă a deciziei, inclusiv în analiza probatoriului cercetat, declarații care au fost date citirii în instanța de apel și care au fost susținute de ambii inculpați.

Recurentul consideră că instanța de apel, procedând astfel, a încălcat în mod flagrant dreptul inculpaților la un proces echitabil, garantat de art. 6 CoEDO. În legătură cu acest

aspect, recurentul a expus constatările CțEDO din cauza *Hiro Balani c. Spaniei* (hotărârea din 09.12.1994).

11.5. Instanța de apel a omis să se pronunțe asupra anumitor motive invocate în cererea de apel, în același timp admitând grave erori de fapt și de drept:

1) în partea descriptivă a deciziei atacate nu s-a indicat nimic referitor la acțiunile civile și motivele pe care se întemeiază soluția în latura civilă, deși prin apelul declarat de avocat în interesele inculpaților, care a fost admis, sentința a fost atacată atât în latura penală, cât și în cea civilă;

2) eroarea gravă de fapt, comisă de către instanța de apel, a rezidat în faptul că în sarcina inculpatului Motelica Vladimir a fost reținută răpirea minorului Pușcuță Vasile de la domiciliul său, la data de 23.11.2012, în jurul orei 15:00. În sensul dat, în apel s-a invocat că realmente faptul deplasării inculpatului Motelica Vladimir la domiciliul minorului Pușcuță Vasile și transportării acestuia nu a existat, fiind aduse argumente în acest sens, pe care instanța de apel le-a ignorat totalmente; în sensul dat, s-a indicat că Motelica Vladimir, având statut de victimă a unei infracțiuni de sustragere, fiind conștient de faptul că nu comite nimic ilegal și că organul de poliție este sesizat oficial, la solicitarea șefului de post Ceban Vasile s-a deplasat liber, deschis și benevol cu minorul Pușcuță Vasile la barul “Tandem”, pentru a-l aștepta pe polițist și cerceta cazul;

3) în cauză rezultă cert faptul că inculpații nu au avut intenția de a comite infracțiunea, nu au capturat și nu au urcat pe nimeni în automobil prin înșelăciune și constrângere fizică;

4) solicitarea apărării de apreciere corespunzătoare a declarațiilor părții vătămate Manoli Maxim, ale martorilor Manoli I., Clișciuc V., Diaciuc M., Savciuc A. a fost lăsată fără o apreciere;

5) în apel s-a invocat că partea acuzării nu a prezentat careva probe ce ar demonstra cu certitudine că inculpații cunoșteau la data de 23.11.2012 că partea vătămată Șoldan Dumitru nu avea împlinită vârsta de 18 ani, invocare lăsată fără răspuns;

6) în fapta reținută în sarcina inculpaților, pe episodul răpirii lui Franchevici Igor, în mod contradictoriu s-a constatat că la barul “Tandem” a fost transportat minorul Cușnir Iurie; totodată, instanța de apel a comis o eroare gravă de fapt atât în partea constatării episodului răpirii lui Franchevici I., cât și a lui Roman C., eronat fiind reținut că inculpații i-au urcat în portbagajul automobilului; aceste constatări vin în contradicție directă cu conținutul declarațiilor celorlalte părți vătămate și ale martorilor pe dosar.

11.6. Instanța de apel nu a indicat în decizie prin ce s-au manifestat acțiunile de înșelăciune și constrângere în privința fiecărei părți vătămate în particular, fiind omisă expunerea probelor care ar demonstra existența acțiunilor respective.

11.7. Concluzia instanței de apel, privitoare la faptul că partea apărării a omis de a invoca neclaritatea sau existența unor dubii referitoare la rechizitoriu, este una eronată, deoarece:

1) Codul de procedură penală nu prevede o procedură legală de contestare a actului de învinuire (a ordonanței de punere sub învinuire) la faza urmăririi penale. Formularea învinuirii și înaintarea acesteia ține de competența exclusivă a procurorului, acesta fiind obligat prin lege să formuleze și să comunice învinuirea cu respectarea prevederilor art. art. 6 par. 3 lit. a) CoEDO, 8 alin. (3), 24 alin. (2), 66 alin. (2) pct. 1), 281 alin. (2), 296 alin. (2), 325 alin. (1), 389 alin. (2), 394 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală.

Astfel, potrivit jurisprudenței CtEDO, rechizitoriul are un rol crucial în respectarea dreptului acuzatului la un proces echitabil, fiind necesar ca acesta să conțină descrierea amănunțită a aspectelor de fapt și de drept ale acuzațiilor aduse persoanelor, această condiție fiind esențială pentru asigurarea echității procedurilor, în special pentru asigurarea drepturilor inculpaților de a-și pregăti apărarea și de a combate efectiv acuzațiile aduse (cauzele *Kamasinski c. Austriei*, par. 79, hotărârea din 19.12.1989; *Adrian Constantin c. României*, hotărârea din 12.04.2011; *Ștefan c. României*, hotărârea din 06.04.2010);

2) atât în cadrul urmăririi penale, cât și la finalizarea acesteia partea apărării și-a expus în mod clar dezacordul cu acuzațiile înaintate inculpaților, solicitând încetarea urmăririi penale din motiv că faptele incriminate inculpaților nu conțin elementele infracțiunii, săvârșirea căreia le-a fost imputată ultimilor;

3) faptul că în ședința de judecată din 18.06.2013 inculpații au declarat că au primit informația privind drepturile și obligațiile lor procesuale, precum și copia rechizitoriului, menționând că le este clar conținutul acestuia, nu echivalează în mod apriori cu recunoașterea rechizitoriului și nu înlătură caracterul defectuos al învinuirii, care poate fi constatat de către instanță doar după examinarea fondului cauzei, inclusiv din oficiu; în același context, faptul că învinuiții nu au depus referință în scris asupra rechizitoriului nu echivalează cu acceptarea necondiționată a rechizitoriului, implicit a învinuirii și probelor indicate în el, de către partea apărării, or depunerea referinței constituie un drept al învinuitului.

În acest sens, recurentul menționează că partea apărării este separată de partea acuzării, fiind liberă de a-și alege strategia și tactica apărării, având atribuții distincte și nefiind consultantul părții acuzării, care să-i indice acesteia, la faza urmăririi penale și cercetării judecătorești, care anume ar trebui să fie conținutul învinuirii și în ce măsură acesta urmează a fi concretizat. Astfel, procurorul este unicul responsabil, potrivit legii, de conținutul și calitatea învinuirii formulate.

4) Învinuirea înaintată inculpaților este neclară și dubioasă, fapt invocat de către partea apărării încă la faza judecării cauzei în fond, asupra căruia partea acuzării nu a reacționat în nici un mod. Caracterul defectuos al învinuirii a fost confirmat inclusiv prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 22.07.2014.

12. Pe cauză a fost depusă referință de către procuror, care pledează pentru inadmisibilitatea recursului ordinar declarat, pe care îl consideră vădit neîntemeiat.

Procurorul indică că instanța de apel în mod concludent a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpaților și încadrarea juridică a acțiunilor lor, prin prisma cumulului de probe, care au fost apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării.

Suplimentar, procurorul indică că motivele invocate în recurs au constituit obiect de examinare în instanțele de fond și apel, iar acțiunile procesuale efectuate în cadrul dosarului penal au fost legal înlăptuite, nefiind admisă încălcarea anumitor prevederi ce ar fi condiționat existența unor grave erori de drept.

În sensul celor expuse, procurorul consideră că instanța de apel nu a comis erori de drept, în raport cu motivele invocate de recurent, iar decizia contestată este bazată pe motive clare și întemeiate.

13. Judecând recursul ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să îl admită, cu casarea totală sau parțială a hotărârii atacate și cu dispunerea rejudecării de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, prin casarea parțială sau totală a deciziei atacate, atunci când se constată comiterea unei erori de drept care a dus la adoptarea unei hotărâri ilegale.

Colegiul penal lărgit atestă că instanța de apel, **judecând apelul depus de avocat în numele inculpaților, care era unicul declarat în cauză**, a constatat ca fiind dovedită și a reținut în sarcina ambilor inculpați fapta infracțională, în mod identic celei expuse în rechizitoriu (f.d. 271-273, vol. I). Sub acest aspect, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel, procedând astfel, nu a luat în considerare modul în care instanța de fond a constatat faptele săvârșite de inculpați, fără a aprecia în mod corespunzător următoarele chestiuni, și anume că: 1) instanța de fond a reținut în sarcina inculpaților fapta infracțională într-o formulare unică, fără separarea acțiunilor inculpaților în episoade distincte; 2) în sentință, constatarea săvârșirii răpirii prin modalitatea de constrângere psihică a fost reținută în sarcina inculpaților în raport cu toate părțile vătămate, cu excepția lui Manoli Maxim, în privința căruia s-a constatat că răpirea a avut loc prin înșelăciune.

În aceste circumstanțe, Colegiul penal consideră că instanța de apel, constatând acțiunile inculpaților în corespundere exactă cu conținutul învinuirii imputate prin rechizitoriu, **a reținut în sarcina inculpaților o altă situație decât cea constatată în sentință, ceea ce a rezultat în agravarea situației inculpaților în apelul declarat de avocat în numele lor**, or fapta constatată de către instanța de apel diferă de cea constatată de prima instanță atât sub aspect de formulare textuală (prin separare a acțiunilor inculpaților pe episoade distincte, în raport cu fiecare parte vătămată), cât și sub aspect de conținut (prin atestarea existenței elementelor de constrângere psihică și înșelăciune, aplicate simultan, în raport cu fiecare parte vătămată).

În legătură cu acest fapt, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel nu s-a conformat prevederilor legale, stipulate la art. 410 alin. (1) Cod de procedură penală, care instituie interdicția agravării situației în propriul apel. Din acest motiv, Colegiul penal lărgit consideră că argumentele recurentului, expuse în partea respectivă, și-au găsit confirmare.

În același context, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel, calificând acțiunile inculpaților în baza art. 164 alin. (2) lit. b), c), e) Cod penal și statuând asupra corectitudinii excluderii, de către instanța de fond, a semnelui calificativ prevăzut de lit. f) alin. (2) art. 164 Cod penal – săvârșirea infracțiunii din interes material, **în mod contradictoriu și eronat a reținut în sarcina inculpaților prezența acestui semn calificativ**, constatând pe fiecare episod de răpire că inculpații au acționat “cu scop de a recupera prejudiciul material cauzat prin comiterea unei infracțiuni de sustragere”. Din considerentul respectiv, Colegiul penal lărgit consideră că în această parte argumentele recurentului la fel și-au găsit confirmare.

Totodată, Colegiul penal lărgit atestă că instanța de apel, constatând faptele imputate inculpaților ca fiind dovedite, a omis de a aprecia în mod corespunzător că în rechizitoriu nu

este indicat și nici constatat de organul de urmărire penală care este esența acțiunilor realizate “*prin înșelăciune și constrângere psihică*”, care ar fi acțiunile infracționale concrete ale inculpaților, **în special ale lui Motelica Gheorghe** în raport cu elementele infracțiunii prevăzute la art. 164 alin. (2) lit. b), c), e), f) Cod penal, cât și cu cele reflectate în doctrina dreptului penal, potrivit căreia răpirea unei persoane presupune: 1) capturarea victimei; 2) luarea și deplasarea ei de la locul acesteia permanent sau provizoriu și 3) reținerea persoanei cu privarea de libertate împotriva voinței sau neluarea în seamă a voinței acesteia.

În contextul celor enunțate, Colegiul penal lărgit constată că în sarcina inculpatului Motelica Gheorghe, spre deosebire de fapta reținută în privința lui Motelica Vladimir (conform căreia acesta se afla la volanul unui automobil, se deplasa cu acesta la locul aflării părților vătămate și le urca în salon sau portbagaj), fapta a fost constatată fără indicarea acțiunilor concrete prin care acesta, diferențiat de acțiunile tatălui său, a realizat răpirea părților vătămate. În particular, Colegiul penal lărgit constată că fapta reținută în sarcina inculpatului Motelica Gheorghe este practic identică cu cea reținută în privința lui Motelica Vladimir.

În acest sens, Colegiul penal nu poate accepta, ca fiind valabilă, concluzia instanței de apel privitoare la vinovăția inculpatului Motelica Gheorghe, în care nu au fost prezentate și delimitate, în raport cu alt inculpat, **acțiunile concrete ale lui Motelica Gheorghe și contribuția acestuia la săvârșirea infracțiunii**. Din acest motiv, Colegiul penal lărgit percepe concluzia instanței de apel ca fiind preluată și rezultând din situația constatată în privința celuilalt inculpat, ceea ce este inacceptabil.

Suplimentar, Colegiul penal lărgit relevă că în fapta reținută în sarcina inculpaților, pe episodul răpirii lui Franchevici Igor, instanța de apel în mod contradictoriu a constatat că la barul “Tandem” a fost transportat minorul Cușnir Iurie.

Totodată, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel a omis de a da o apreciere corespunzătoare acțiunilor civile depuse în cauză, or soluția de menținere a sentinței în partea soluționării acțiunilor civile este una contradictorie, reieșind din considerentul că prima instanță a statuat asupra faptului că pretențiile în cauză urmau a fi respinse, din motiv că țineau de acțiunile inculpaților care au fost realizate deja la momentul aflării cu părțile vătămate în incinta barului “Tandem” și care nu le-au fost incriminate prin rechizitoriu.

Din motiv că argumentele recurentului și-au găsit confirmare, fiind atestată prezența unor erori care nu pot fi corectate de către instanța de recurs, Colegiul penal lărgit consideră necesară admiterea recursului ordinar declarat în cauză, casarea totală a deciziei atacate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să țină cont de cele expuse în prezenta decizie, să se expună asupra tuturor motivelor invocate în apel și inclusiv să țină cont de cele invocate în recurs, să identifice și să expună conținutul acelor probe, ce urmează a fi apreciate în deplină conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, care demonstrează sau infirmă acțiunile și contribuția, în parte, a fiecărui inculpat la săvârșirea infracțiunii incriminate și ***reieșind din fapta constatată prin sentință, care a fost atacată doar de partea apărării, să nu agraveze situația inculpaților în apelul declarat în numele lor*** și să adopte o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 414 și 419 Cod de procedură penală.

14. În conformitate cu art. 338, 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Holban Radu în numele inculpaților Motelica Vladimir și Motelica Gheorghe, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 14 decembrie 2016, în cauza penală în privința lui *Motelica Vladimir XXX* și *Motelica Gheorghe XXX* și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată, pronunțată integral la 24 august 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Iurie Bejenaru

Oleg Sternioală

Tamara Chișca-Doneva

Luiza Gafton